

над равнините изпълнени със вастинал в благоговение народ, се разна-
сяше тихия хор на монасите, които славяха с божествени песни преподоб-
ната.

Веднага след духовенството вървеше Йоан Асен. Облечен в тъмно
вълнено расо, бог, гологлав, със скръстени на гърдите ръце.

В смирение и кротост искаше самодържецът на земната власт да
посрещне царицата на небесната слава. С преклонено чело и пращни но-
зе, без злато и бисер по себе си.

По негов пример великите боляри, войводите, и всички знатни вел-
можи също следваха подире му, облечени в скромни одежди, боси и голо-
глави. Царица Елена носеше златотъканите, обсипани с безценни камъни,
покривки за всечестния ковчег. А царица Анна държеше в ръце алабаст-
ров съд, в който бе приготвила благоговенни масла, за да облее с тях
тялото на светицата. Зад царската челяд и знатните, следваше търнов-
ското съсловие, еснафът, войската, цялото население на царствения
крестолов град. Струпаният по друма народ се присъединяваше към тях
в безкрайна върволица. Църквата "Света Параскева" на Царевец бе готова
да приеме чудотворните мощи, за вечна слава на Търнов и неговия венце-
носец.

Така, те изминаха пеш четири поприща извън града, когато в дале-
чината зърнаха да се задава, сред облаци прах, шествието със светата
ракла. Народът пламтеше в набожно вдъхновение. Всички падаха на коле-
не, издигаха ръце към небето. Благодарствен порив се изтръгна от гърди
на побелели старци и юноши, на крехки девойки и сурови бранници.

- Господи помилуй!

Сякаш до този миг все още никому не се вярваше, че желанието на
самодържеца ще бъде изпълнено до край. Не, това не бе вече сън, не бе
мечтание. Към богоспасната престолнина идеше най-голямата ѝ украса.
Над нея се изливаше най-голямата божия милост...

Царят, следван от челядта си, с примаса и знатните люде, полека